Влада–Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 108 (1858) ♦ Середа, 10 червня 1998 року ♦ Ціна договірна

Навчіться говорити людям правду — порадили депутати урядовцям

Парламентська хроніка

Ранкове та денне засідання 9 червня

Зрозуміло, що основним питанням в роботі парламенту залишаються вибори Голови Верховної Ради. Однак на початку засідання депутати вирішили заслухати інформацію заступника міністра фінансів Володимира Матвійчука про виплату заробітної плати та пенсій. В. Матвійчук, змальовуючи ситуацію, називав цифри — то 87 відсотків, то 100, то 95, немов би прагнув добитися оптимістичного враження. Але ситуація залишається невтішною. Крім Дніпропетровської області, де на сьогодні фактично немає заборгованості, скажімо, у Кіровоградській, Рівненській, Тернопільській областях лікарі, вчителі та інші працівники бюджетної сфери не одержують платні за свою працю тривалий час. Заступник міністра намагався переконати депутатів, що з липня минулого року — саме тоді приступив до роботи уряд Валерія Пустовойтенка — заборгованість зменшилася на 50 відсотків.

(Закінчення на 2-й стор.).

Власність країни — за безцінь,

а також за борги комерційних структур віддає наш рідний уряд

Отож, панове, те, про що іще рік тому попереджав тодішній народний депутат України Юрій Оробець, сталося. Уряд Валерія Пустовойтенка не просто готовий допустити російський «Газпром» вкупі з голландською компанією «Шелл» до управління українською газотранспортною мережею, а навіть сплатити північному сусідові борги, до яких держава Україна непричетна.

(Закінчення на 2-й стор.).

Врожай-98

Пестицидне замкнене коло

І знов дозріває фураж

Окрім невисокої продуктивності зернового гектара, Україна аграрна страждає на ще одну, здається, невиліковну хворобу — низьку якість зібраного. У торішньому валі пшениці (17,6 млн. тонн) 3-го класу, тобто продовольчої, було лише 22 відсотки. Саме на якості селяни втратили найбільше. Якщо врахувати, що різниця в ціні продовольчого збіжжя і фуражного становить 60—100 гривень на тонні, навіть за найоптимістичнішими підрахунками збитки — 800 млн. гривень — вражають. До того ж навесні непродовольча пшениця подешевшала ще. За кожну її тонну дають не 90 доларів, як восени, а лише 65. Ті селяни, які притримували фураж до останнього, сподіваючись виграти напередодні польових робіт і прокредитувати себе, й поготів прогоріли.

(Закінчення на 8-й стор.).

P.S.

○ Усіх робітників Харцизького машинобудівного заводу (Донецька область) відправлено в адмінвідпустки до 1 вересня.

○ Учителі Кіровоградської області близько 16 місяців не отримують зарплату.

○ Минулих вихідних у водоймах Полтавської та Рівненської областей потонули 14 чоловік.

Чорноморське пароплавство: анатомія розвалу

У листопаді 1992 р. один із «великих стратегів» морської галузі звернувся особисто до Прем'єр-міністра з доповідною запискою.

(Закінчення на 5-й стор.).

Без допомоги держави ЧМП не обійтися

За даними на кінець минулого тижня, в закордонних портах було затримано 6 суден, що належать українській державній судноплавній компанії «Чорноморське морське пароплавство» (ЧМП), а також 18 суден офшорних компаній, котрі раніше належали ЧМП, повідомила агентству «Інтерфакс-Україна» прес-секретар пароплавства Олена Войтенко.

За її словами, борг ЧМП зараз оцінюється в 125 млн. дол.

(Закінчення на 2-й стор.).

У номер

Валютний коридор буде витримано

Валютний коридор в межах 1,8—2,25 грн./дол. буде витримано, заявив на зустрічі з представниками голландської Robeko Group голова НБУ Віктор Ющенко.

Коментуючи стан Українського ринку ОВДП, В. Ющенко підкреслив, що останнім часом обсяг запозичень з боку нерезидентів скорочується, і в даний час їх частка на ринку становить 31%. «Нерезидент» на фінансовому ринку України вже не займає ключову позицію», — підкреслив В. Ющенко, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Без допомоги держави ЧМП не обійтися

(Початок на 1-й стор.).

О. Войтенко підкреслила, що після розпаду Радянського Союзу багатомільйонна заборгованість зовнішньоторговельних організацій та об'єднань перед ДСК «ЧМП» не була врегульована і оплачена.

Із створенням за рішенням уряду самостійних судноплавних компаній «Укршип», «Укрферрі» та інших їм було передано судна, що приносять прибутки, а більша частина наявних у них боргів залишилася за ДСК «ЧМП», також зазначила прес-секретар.

Пароплавство перестало отримувати прибутки, питання погашення заборгованості змушене вирішувати самостійно. Це ще більше ускладнило й без того тяжке фінансове становище ЧМП, а новостворені компанії, отримавши в своє розпорядження флот, не обтяжений боргами, почали його експлуатацію «з нуля», і криза, яку переживає ДСК «ЧМП», їх не торкнулася.

За словами Олени Войтенко, без державної допомоги вирішити проблему боргів ЧМП неможливо. Пароплавство підготувало пакет документів щодо виведення ЧМП з кризи та передало на розгляд до уряду.

Парламентська хроніка

Навчіться говорити людям правду — порадили депутати урядовцям

(Початок на 1-й стор.).

Маніпулюючи цифрами, Володимир Матвійчук прагнув довести, що у виплаті заборгованості, виявляється, є динаміка.

Присутніх на ранковому засіданні парламентаріїв «порадувало», що уряд представив інформацію щодо виплати заборгованості обсягом 40 сторінок, яку підготовлено під девізом: «Завтра — детально, сьогодні — коротко». Мається на увазі, що у середу в Верховній Раді зі звітом виступить керівник уряду Валерій Пустовойтенко.

Реакція залу була однозначна: «Навчіться казати людям правду».

Потім Верховна Рада приступила до обрання Голови парламенту.

І знову народні обранці були справжніми «плюралістами». Виступи зводилися найчастіше до коротких висновків: «це — політична гра», «звичайні парламентські будні», «голосуймо»! Інтрига майбутніх виборів базувалася найперше на особі одного із кандидатів — представнику «Громади» Олександрові Пуккалу, який підтвердив самовідвід. Але парламент вирішив залишити у списку для голосування обидві кандидатури.

У перерві відбулося таємне голосування.

Вибори голови Верховної Ради України не відбулися й цього разу, оскільки участь у голосуванні взяли менше двох третин загальної кількості обраних народних депутатів.

Віталій АБЛІЦОВ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Заява

фракції Народного руху України з приводу блокування лівими силами діяльності парламенту

Майже місяць тривають безрезультатні спроби обрати Голову Верховної Ради України, і майже місяць ліві сили парламенту блокують цей процес, використовуючи будь-які підстави для задоволення своїх політичних амбіцій. Спочатку вони вперто нав'язували парламенту одну й ту саму непрохідну кандидатуру свого лідера, активно використовуючи — за бюджетні кошти — пряму радіотрансляцію для виголошення своїх популістських гасел. Згодом предметом їхніх політичних спекуляцій стали шахтарі. Чимало часу було згаяно з вини комуністів та їхніх прибічників на обговорення проблеми заборгованості в зарплатах і пенсіях, наслідком яких були лише безплідні рішення, що не змінять ситуації на краще.

Використавши цей звичний для них арсенал деструктивних дій, аби досягти свого, ліві вдалися навіть до таких казуїстичних методів, як блокування виборів зусиллями голови тимчасової Лічильної комісії — члена фракції КПУ В. Мішури. Свідченням цьому є ганебна роль висуванця комуністів у зриві голосувань минулої п'ятниці. Вже не вперше дезорганізуюча роль В. Мішури стає предметом суперечок довкола виборів, адже навіть виявлення сфальсифікованих результатів голосувань у одному з попередніх турів не стало йому уроком і не спонукало добровільно скласти повноваження голови на вимогу кількох депутатських фракцій.

Не лише для виборців, а й навіть для деяких представників лівих сил вже стає очевидним, що всі ці сумнівні прийоми приречені на провал, а єдиним виходом з кризової ситуації є попередні міжфракційні домовленості щодо кандидатур, які мають пройти процедуру обрання на пленарних засіданнях Верховної Ради України.

Фракція Народного руху України закликає своїх політичних опонентів відмовитися від подальшого гальмування парламентської роботи. Маємо дбати не про задоволення вузькопартійних амбіцій, а про конструктивний підхід до виконання депутатських обов'язків.

9 червня 1998 р.

Власність країни — за безцінь,

а також за борги комерційних структур віддає наш рідний уряд

(Початок на 1-й стор.).

Відповідно до протоколу переговорів між першим віце-прем'єром українського уряду Анатолієм Голубенком і головою правління РАТ «Газпром» Ремом Вяхірєвим українська сторона взяла на себе зобов'язання погасити перед Росією заборгованість у розмірі 1,232 мільярда американських доларів. Хоч трішки обізнані з проблемами газового ринку України читачі знають, яким чином протягом 9 місяців існування уряду Пустовойтенка з'явилася ця астрономічна цифра заборгованості за постачання російського природного газу. А саме: ліквідувавши наявну систему розрахунків і викинувши з ринку платоспроможних газотрейдерів, Кабінет міністрів не знайшов кращого рішення, аніж звалити всі борги на державу. Та, схоже, цих «досягнень» урядові видалося замало. За передвиборними клопотами влада, схоже, забула про те, що на шиї в держави висять зобов'язання з обслуговування газових боргів 1993—1994 років. Росіяни не забарилися нагадати про це під час переговорів, збільшивши суму української заборгованості ще на 349,5 мільйона американських доларів.

То за чиї гріхи доведеться розплачуватися українському платникові податків? Хоч би вже змусили його платити за пільги, що їх має чимала частина населення України, або за те, що спожив вічно нужденний комунальний сектор (його, як правило, обслуговує «Укргазпром», який заборгував росіянам 465 млн. доларів США). Та чому український платник податків має обслуговувати борги комерційних структур? Чому він, приміром, має розраховуватися за 30 мільйонів боргу напівдержавного акціонерного товариства «Мотор-Січ» (Запоріжжя), яке має змогу розрахуватися з Росією постачанням авіаційних двигунів, або за 226 мільйонів доларів заборгованості приватної структури АТ «Інтергаз»?

А суть, з'ясовується, проста. В уряді Валерія Пустовойтенка не заведено розрізняти зобов'язання держави і комерційних структур. Тобто з прибутком у комерсантів усе гаразд, і на цю складову бізнесу держава не зазіхає. Заробив, приміром, «Інтергаз» кругленьку суму — все гаразд. Не треба ділитися ані з бюджетом, ані з кредиторами. А заборгував? То борги також погашати не обов'язково. Для цієї мороки є наш платник податків.

Саме такі засади закладено у протоколі переговорів Анатолія Голубенка і Рема Вяхірєва. І, хоч як це дивно, в тому самому протоколі й натяку нема на якісь державні гарантії, начебто підписані за часів уряду Павла Лазаренка. Але ж про них ще кілька місяців тому деякі мас-медіа трубили за кожної нагоди і навіть без неї.

А тепер, шановні читачі, здогадайтеся: для чого здіймали весь той галас довкола газових гарантій України перед РАТ «Газпром»? Гадаєте, щоб звинуватити корпорацію «Єдині енергетичні системи України» у нечесній грі? А от і не вгадали, бо «ЄЕСУ» серед боржників... не фігурують! Усе робили зовсім з іншою метою: знайти підстави для того, щоб перекласти борги творіння нинішньої голови правління державної акціонерної компанії «Нафтогаз України» Ігоря Бакая і заступника міністра Кабінету міністрів Ігоря Шарова — АТ «Інтергаз» — на всіх українських платників податків. І справді, не платити ж таким шанованим в уряді Валерія Пустовойтенка громадянам за бізнесовий провал з власної кишені?! Зручніше розплатитися за все державними коштами і національним надбанням! Зокрема, пункт про «регулювання транзитних поставок російського газу на експорт» передбачає частковий контроль росіян над українськими підземними газосховищами. А де з'являється контроль, там, як відомо, починаються далекосяжні наслідки.

До речі, уряд України вже запропонував РАТ «Газпром» взяти участь «у діяльності газотранспортної системи країни» спільно з компанією «Шелл»... Якщо сама «Шелл» претендувала на управління 50 відсотками газотранспортної системи України, то апетит двох «потенційних інвесторів», либонь, буде більший, аніж у одного. А це означає, що в Кабміні пана Пустовойтенка вже згодні відмовитися від контролю над власною газотранспортною системою. І де тоді опиниться весь український комунгосп, який хоч якось існує за рахунок кредитування природним газом, одержаним за оплату його транзиту територією України до третіх країн? Опиниться він там, куди його приведе ланцюжок кредитування — в кишені інвесторів (компанії «Шелл» і РАТ «Газпром»). І запитувати в громадян України або принаймні у парламентаріїв, чи хочуть вони віддавати стратегічні об'єкти країни до рук іноземних структур на забаганку Кабміну, здається, ніхто не збирається. Наш уряд примудряється навіть не запитати директорів підприємств, яким заборгувало Міністерство оборони Росії, чи згодні вони, щоб борг росіян їм було списано в рахунок української плати за природний газ?! Далі вже, як кажуть, нікуди.

І що очікується в результаті? В результаті може статися так, що газотранспортна мережа України вартістю в десятки мільярдів доларів по суті за безцінь дістанеться російському «Газпромові» та голландській «Шелл».

Олександр БУРЯЧОК.

З ПРОТОКОЛУ

переговорів з питань поставок російського природного газу в Україну в 1998 році та погашення заборгованості за поставлений газ

м. Київ 13 травня 1998 р.

6. Принимая во внимание, что РАО "Газпром" неоднократно выражало намерение участвовать в деятельности газотранспортной системы Украины, а также интерес компании "Шелл" к данной проблеме, стороны согласились рассмотреть этот вопрос на трехсторонней встрече в июне - июле 1998 года.

7. По взаимной договоренности сторон РАО "Газпром" и АО "Укргазпром" до конца II квартала 1998 г. разработают схему взаимоотношений, включая технические и технологические вопросы, по регулированию неравномерности транзитных поставок российского газа на экспорт и утвердят механизм ее реализации.

В связи с этим протокол разногласий к договору от 7 мая 1998 г. № 39-237 между РАО "Газпром" и АО "Укргазпром" на закачку и хранение российского газа в ПХГ Украины аннулируется.

8. По просьбе украинской стороны РАО "Газпром" и АО "Укргазпром" в июне - июле 1998 г. совместно рассмотрят вопрос формирования и возможного применения сезонной цены на российский газ, начиная с 1999 г.

Первый Вице-Премьер-Министр Украины	Председатель Правления РАО "Газпром"
А.К.Голубченко	Р.И.Вяхирев

Редакція просить пана Голубченка висловитися з приводу цього документа на сторінках нашої газети.

ВИСТУПИ КАНДИДАТІВ НА ПОСАДУ ГОЛОВИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Виступ народного депутата України Володимира СЕМИНОЖЕНКА *(фракція НДП)*

Шановні народні депутати!
Шановна Президія!

На прикладі процедури обрання керівництва Верховної Ради всі ми мали вже змогу переконатися, що структурування парламенту, про яке так багато говорять, —це поки що не абсолютне надбання, поки що воно, скоріше, блокує законодавчий процес. І справжнє політичне структурування не закінчилось введенням нової виборчої системи і реєстрацією восьми фракцій. Тепер під час обрання Голови ми пересвідчуємося в тому, що, по суті, вже виникла конституційна криза та її перші ознаки: є 8 фракцій і лише 3 керівні посади — Голова і два заступники. І ці два формати поки ще не відповідають одне одному. Можливо, треба було б зробити, як в Росії, де кількість заступників більш-менш покриває весь спектр політичних уподобань. А що у нас? Паритет двох політично полярних фракційних коаліцій і одна посада Голови ВР. Це створює поки що одне —ситуацію конфлікту. І сьогодні ми знов у цьому переконалися. Парламентська машина, в яку вкладено стільки суспільних відрахувань, ще не почавши давати віддачу, пробуксовує. І це саме тоді, коли ми вже не маємо ані часу, ані права на помилки, бо всі відчуваємо межу терпіння нашого депутатського корпусу, вичерпаність сподівань наших виборців, а якщо дивитись ще ширше, то вичерпаність попередньої політики, стратегій і тактик економічного курсу. І все це на тлі збоїв у роботі владного механізму, і зокрема неузгодженості дій гілок влади — Президента, уряду та нашої ВР, що, у свою чергу, викликає загальну нестабільність політичного процесу і додає істотної напруженості в суспільстві.

У чому витоки тої тупикової ситуації, що проявилася в необранні Голови парламенту? (А я думаю, що ми і сьогодні не оберемо). Відповідь на запитання про причину збоїв у виборі принаймні дає одне, а саме: шанс на узгодження структури Верховної Ради з партійними засадами діяльності нинішнього парламенту. І вже на цій базі спільними зусиллями ми маємо зробити все задля вирішення інших проблем парламентської роботи.

Перше. Виборні перегони з обрання спікера висвітлили ситуацію боротьби двох основних сил у парламенті на принципах (якщо це, пробачте, сформулювати не науково) «стінка на стінку», і саме це не реалізувало бачення посади Голови ВР у вимірах компромісу, коаліційності, злагоди, оптимізації, що повинно бути характерним саме для цього парламенту, в якому зафіксований сталий паритет між політичними силами.

Друге. Непримиренність позицій конкуруючих блоків може мати своє пояснення, адже кожна фракція чи коаліція фракцій має право на керівні посади в Верховній Раді. Мають право на такі претензії ті фракції, точніше, партії, які отримали більшість голосів на виборах. Але це правильно лише з суто соціологічної точки зору, бо є соціологічна більшість, а є законодавча парламентська більшість, яка утворюється вже тут, у самому парламенті, і не завжди вони збігаються. Може, це і не справедливо і комусь прикро, але це так. В даній ситуації дедалі більше значення мають і відіграватимуть дедалі більшу роль парламентські коаліції. Саме вони набуватимуть більшу політичну вагу. І це є демократична політика, коли партії, які не отримали більшості, створюють коаліцію, аби мати право та можливості проводити свої рішення в парламенті. Тим більше треба враховувати, що в ситуації, яка склалася на сьогодні, — ніхто не має абсолютної більшості. Це відносна більшість, тому справді можна приймати зауваження лівих фракцій про їх політичне та моральне право на посаду Голови ВР, але все-таки це питання має вирішуватися конкретною кількістю голосів, а саме 226-ма, конкретними коаліціями тут, у залі Верховної Ради.

Без втілення принципу коаліційності Верховна Рада не зможе реалізовувати свої функції як політичний інститут. Наш парламент можна порівнювати з футбольною командою: кожен гравець має свій стиль, технічні прийоми, свій характер, проте це гра командна і перемогти зможе кожний, якщо переможе вся команда, а поразка команди — це поразка кожного з гравців. Тобто ми приречені, у доброму розумінні цього слова, на створення коаліцій і пошук узгоджень.

Третє. Чому вибори Голови ВР набули такого конфліктного виміру? Можливо, тому, що фактично ВР і так звана президентська вертикаль являли собою протягом останніх років дві своєрідні політичні корпорації, я назвав би їх інституційними партіями: виконавча влада (чи партія влади) і партія законодавчої влади. Іншими словами, партія державного апарату та партія депутатів. Традиційна для нашої, ще не зрілої демократії боротьба між гілками влади точилася саме між цими, так би мовити, партіями. І це має своє пояснення. ВР була єдино можливим на той час місцем для втілення права на політичне існування лівої опозиції, бо тут вона могла більш м'яко вписатися в тканину нової української державності та забезпечити необхідну інституційну і політичну легітимність тощо. Тепер є нові канали реалізації опозиції на базі нового закону про вибори, майже сформований новий партійний парламент. Ліва опозиція — подобається це комусь тут та ззовні чи ні — є структурний елемент нашої партійної системи. Так вирішили виборці.

Лівий керівник попередньої ВР багато чого зробив, щоб ввести ліву опозицію в політичну систему, забезпечити доступ до активної публічної діяльності, до ЗМІ тощо. Тепер сенсу я в цьому вже не бачу. Опозиція — ліва чи права — знайшла своє місце в суспільстві, в реальному політичному полі. Тому, я впевнений, немає сьогодні і не повинно бути надалі побоювань, що опозиція буде обмежена чи не матиме, наприклад, допущення до ЗМІ. Більше того, треба зробити все, щоб усім політичним силам були надані рівні права незалежно від їхніх позицій. Можливо, треба повернутися до закону про опозицію, який забезпечив би законодавчі гарантії для опозиційних сил. І взагалі, опозиція — це норма демократії, і навіть скажу більше, це гарантія конституційної парламентської демократії.

Четверте. Щодо дискусії «спікер чи Голова?». Йшлося про незаангажованість, позапартійність, нейтральність. Але чи потрібний нам такий політично рафінований спікер? На мою думку, головне, щоб Голова ВР був саме лідером парламенту, адже до його функцій відносять і представницькі. Ця роль продиктована його конституційними обов'язками —утримувати всю тканину законодавчого процесу. Голова Верховної Ради має бути добрим стратегом усього парламентського процесу, лідером, але не обов'язково лідером партії. Бо є партійні фракції, є лідери партій і фракцій, є узгоджувальна рада фракцій, яка дедалі більше стає дієвим органом внутрішньопарламентської влади. Тобто йдеться про формування нових центрів політичної влади в стінах ВР, про своєрідний розподіл влади в межах парламенту. Тому Голова ВР не може бути лише технічним організатором засідань (спікером), скоріше це — політичний організатор (на конституційній основі) законодавчого процесу, гарант політичного авторитету ВР.

П'яте. Щодо напрямів законодавчого процесу. Правильно, що наголошується на першочерговості економічних законів. Проте вони ніколи не спрацюють у ситуації невизначеності дієвої структури влади. Ми досі не маємо закону про КМ, закону про політичні партії, нам вкрай необхідно реформувати адміністративне законодавство, без чого неможлива адміністративна реформа. Наприклад, ми говоримо про коаліційність уряду. А як ми маємо забезпечити правове регулювання цього питання?

І останнє. Великий потенціал України, про який так багато ми говоримо, — це не абстрактна річ. Він сконцентрований, зокрема, і тут, у Верховній Раді. Він — у здібностях і досвіді кожного депутата. ВР серед органів влади — найбільш гнучка, багатоваріантна система, вона здатна генерувати нові закони, які законодавчо в змозі задіяти потенціал всієї країни, ввімкнути, пробачте за образність, український економічний двигун. А щоб це сталося, ми повинні запобігти інфляції законодавчої діяльності. Ми не можемо не помічати, як на наших очах знецінюються, не спрацьовують прийняті закони і виконавчі рішення. І саме ця інфляція є одним з визначальних чинників продовження кризи в економіці, політиці, соціальній сфері. Ми не маємо права на те, щоб прийняті закони були для суспільства такими обтяжливими і собівартість забезпечення законодавчого процесу була вища за ефективність чи віддачу від прийнятих законів. Я хотів би підкреслити: цінність наших законів у їх дієвості.

Що тут приховувати, багато з того, що робилося останнім часом, було скоріше спробою використати ситуацію, ніж виправити її. Небажання думати про довгострокові стратегії призводило до життя від бюджету до бюджету, від уряду до уряду, це й зумовило сучасну ситуацію в країні. А тепер все залежить від нас — від нашої спроможності спрямувати законодавчий процес на вирішення найгостріших питань, досягти спільності дій у створенні ефективних законів, працювати спокійно і чітко, тобто концентруючи свою діяльність в прагматичному напрямі. І знову фокус розв'язання проблем націлений на ВР, на нас, і я вірю в реалізацію нашого потенціалу. Я бачу, хто з фахівців сидить у залі. Саме нас обрали люди, ми знаємо потреби своїх виборців і країни в цілому.

Але, на жаль, я вважаю, що сценарії розвитку подій під час виборів Голови, в які ми включені, помилкові. Модель виборів керівництва ВР прокручується знову і знову, і ми як мали протистояння, так і маємо, ситуація якісно залишилася тією ж самою. Це не може не заважати рухати парламентський процес вперед. І причина в тому, що у ВР не створена коаліція щодо кандидатури Голови. Всі голосування, всі спроби висувати різних кандидатів поза коаліційною згодою — марні. Це не розв'яже, а лише затягне проблему. Єдиний шлях зараз — визначитись і сказати «так» кандидату, який спроможний подолати інерцію розколу, що є нині основною перепоною. Я хотів би, щоб ви мене зрозуміли правильно. Я дякую за довіру тим, хто мене підтримує, а це велика група депутатів, але я сьогодні знімаю свою кандидатуру, бо розумію, що в такій ситуації претендент, не визначений на основі партійної коаліції — узгодженістю між 8 фракціями, підкреслюю, саме між 8 фракціями, приречений, навіть якщо і буде обраний, на відторгнення частиною розколотої ВР. Більше того, я вважаю, що свідоме висування за принципами конфронтації тільки закріплює патову ситуацію, яка відбиватиметься на ситуації в країні. Тому треба нам не гратися у війну, а вийти на інший рівень узгоджень — не узгодження однієї сторони проти узгоджень іншої, а пошук спільних позицій, щоб нове керівництво ВР стало, нарешті, центром створення парламенту справді європейської держави — України.

Дякую за увагу.

Виступ народного депутата України Валентина ЗУБОВА *(фракція «Лівий центр»)*

Шановні народні депутати, шановна Президія, шановні радіослухачі! Передусім я хотів би висловити щиру вдячність своїм колегам по фракції Соціалістичної, Селянської партії, «Лівий центр» за виявлене мені високе довір'я.

Я хотів би сказати, що як і багато інших тут, мене вперше було обрано народним депутатом і скажу відверто, що вперше чотири тижні тому увійшов до цієї зали з великим бажанням і великим хвилюванням. Як і всі ви, шановні колеги, я провів сотні зустрічей з виборцями в період передвиборної кампанії; як і ви, я не раз чув слова принижених безпросвітніми злиднями людей, зміст яких зводився до того, що вони готові повірити нам, народним депутатам, повірити ще раз, але востаннє.

А тепер, коли закінчується четвертий тиждень нашої роботи, шановні колеги, маю сказати чесно: нічого, крім глибокого розчарування, я сьогодні не відчуваю. Складається таке враження, що багато хто з нас, по-перше, втратили відчуття реальності, а по-друге, втратили просто почуття відповідальності перед тими людьми, які віддали нам свої голоси.

Запитаймо себе: хіба можна сьогодні, за умов такої жорстокої кризи, за умов, коли в Україні розвалено все, що можна розвалити, коли розкрадено все, що можна розкрасти, за умов, коли триває стагнація економіки, практично ліквідуються національна наука і культура, освіта, сільське господарство, коли люди сотнями гинуть під землею (я маю на увазі шахтарів), а тисячі їх, калік, кинуто сьогодні на автотраси для піших походів до Києва, коли сьогодні від голоду непритомніють вчителі й учні, що стало нормою нашого життя; за умов, коли все відбувається, за умов, коли відбувається фізичне вимирання народу України, і, нарешті, за умов, коли народ чекає від нас рішучих і послідовних дій з наведення порядку в країні, ми так неймовірно довго займаємося елементарними організаційними питаннями.

Звісно, я переконаний, що більшість народних депутатів добре розуміє, що нинішня парламентська криза має непридродний характер, що ця криза інспірована, що в основі цієї кризи лежить штучне розпалювання протиборства між правим і лівим крилом парламенту.

Я переконаний, що більшість народних депутатів чудово знають і автора цієї кризи. Людина, котра постійно нам нагадує про те, що вона прийшла серйозно і надовго, й далі робить все для того, щоб ця криза тривала.

І треба чесно сказати, шановні народні депутати, що ми сьогодні маємо всі підстави для того, аби привітати цю людину із здійсненням, безперечно, блискучої політичної акції з дискредитації найвищого законодавчого органу країни. Я наголошую, ми маємо всі підстави привітати його з цією перемогою. А себе?

Я цілком поділяю точку зору одного з наших колег, народного депутата, котрий, обговорюючи ці проблеми з цієї трибуни, сказав, що в цьому протиборстві переможців не буде.

І це справді так. І те, що він мав рацію, засвідчують останні події, буквально найсвіжіші події. Погляньмо, шановні колеги, як

(Закінчення на 4-й стор.).

(Початок на 3-й стор.).

блискавично відреагувала світова, як прийнято нині говорити, спільнота на останню подію в цьому залі, на нашу неспроможність обрати Голову Верховної Ради за такий довгий термін.

Відповіддю на наші проблеми, як ви знаєте, був приїзд американської делегації до нашої країни. І небачена в історії міжнародних відносин безцеремонність поведінки відомого політолога пана Бжезинського, який не лише сказав, як нам треба, кого нам треба обирати в лідери парламенту. Він пішов ще далі — пов'язав дві проблеми у щонайтіснішиий спосіб. Він пов'язав проблему виборів Голови Верховної Ради України з проблемою надання фінансової допомоги Україні з боку Сполучених Штатів Америки.

Чи є потреба говорити, що в жодній цивілізованій сучасній країні, яка хоч трохи поважає себе, нічого подібного не могло трапитися.

Водночас події в нашому парламенті й далі розвиваються за старим сценарієм. Судячи з репліки пана Чорновола вчора, зміст якої й полягав в тому, що Олександр Мороз ніколи не буде обраний Головою парламенту цього скликання, треба гадати, що й пан Чорновіл, і Народний рух України вочевидь думають, що, блокуючи процес обрання Голови Верховної Ради, вони завдали жорстокого удару лівим силам в парламенті. Я глибоко переконаний, що це велика помилка, шановні колеги. Бо нищівний удар нанесено не по лівих, а по міжнародному престижу нашої держави. Бо сентенції і фінансовий шантаж з боку пана Бжезинського — це грубе й неприпустиме втручання у внутрішні справи суверенної держави.

Блокада виборчого процесу у нас в парламенті — це знов-таки удар не по лівих, а по честі і гідності нашого народу. Бо наш народ саме привів нас сюди, до цієї зали. І тепер будь-який здатний мислити політик на Заході, аналізуючи ситуацію в цій залі, спостерігаючи, як ця висока зала поступово перетворюється на театр ляльок і керуючись засадами формальної логіки, запитує себе: «Коли це найдостойніші в цій залі, то яким же має бути народ?»

Тож я хочу запитати: «Кому, в кінцевому підсумку, на руку це протистояння?» Невже Платон мав рацію, коли ще в IV ст. до н. е. сказав: «Коли одні думають так, а інші інакше, тоді вже не буває загальної думки, і неминуче кожний гордує іншим через його спосіб мислення».

Шановні колеги, але ж багато що змінилося нині і в сучасному світі. За цей час навіть багато змінилося у взаєминах крайніх полюсів. Скажімо, в країнах розвиненої демократії агресивна війна з лівими ідеями, агресивна війна з лівими партіями просто неможлива, це вважається ознакою поганого виховання.

Шановні колеги, стрімко спливає час. Уже не кожний день, а кожна година в прямому розумінні слова — на вагу золота. Будьмо ж до кінця відверті. Адже кожен з нас чудово розуміє, що і чому відбувається в цій залі. Та невже нам не зрозуміло, що ми не маємо часу для зведення особистих рахунків, для задоволення особистих, я наголошую, особистих амбіцій, що у нас нема часу для конфронтації? В таких умовах, на мій погляд, має діяти вищий принцип організації нашої роботи — принцип доцільності.

Саме виходячи з цього принципу, я знімаю свою кандидатуру. Хочу відразу сказати, що, коли б у списку не було Олександра Олександровича Мороза, я цього у жодному разі не зробив би.

І маю, до того ж, сказати, що фракція Соціалістичної і Селянської партії висунула Олександра Олександровича Мороза кандидатом на пост Голови Верховної Ради не тому що він — голова і лідер Соціалістичної партії, не тому, що він лідер об'єднаної фракції. Ми висунули його тому, що нинішньому складові Верховної Ради, на наш погляд, украй потрібен його багатий політичний досвід. Я вважаю, що він нам потрібен тому, що досить тонко, добре розуміє всі труднощі парламентської діяльності.

Ми висунули його для того, щоб зберегти наступність у законодавчій діяльності, що, як ви добре розумієте, надзвичайно важливо.

Скажу відверто, я гадаю, що переважна більшість народних депутатів, прослухавши сьогодні виступ Олександра Олександровича Мороза, так само добре розуміють, що це справді гідна людина.

Шановні народні депутати! Скажу відверто, я на цю трибуну прийшов з однією метою — я хотів і хочу запропонувати на взаємних основах: давайте відійдемо від конфронтації. Припинімо, врешті-решт, нашу кризу, що відбувається нині в цій залі. Це можливо зробити лише загальними зусиллями. Ну а те, що відбувається в цій залі тепер, ви всі добре розумієте. Що знову найсерйозніший захід, найсерйозніша подія в житті країни перетворюється на звичайний фарс. Де ті, хто бажає знаходити і розв'язувати компроміси? Де вони?

На завершення я хочу звернутися до Наталі Михайлівни Вітренко з цієї трибуни. Я, по-перше, хочу вам подякувати за добрі слова на мою адресу вчора під час висунення і, по-друге, попросити з цієї трибуни всі ті голоси, які ви хотіли вчора віддати мені і вашій фракції, адресуйте, будь ласка, Олександру Олександровичу Морозу. Як людина і політик я буду вам вельми вдячний. І, смію вас завірити, не лише я.

Дякую за увагу.

Виступ народного депутата України Ігоря НАСАЛИКА *(фракція НДП)*

Шановна Президіє, шановні представники засобів масової інформації, шановні колеги!

Справді, в цьому залі панують негативні емоції, і мені здається, треба підтримати пропозицію народного депутата Ромовської і освятити це приміщення. Можливо, зняття цього негативного потенціалу дасть нам можливість працювати конструктивніше.

Наші потуги обрати Голову Верховної Ради нагадують біг сліпого загнаного коня по колу, який тяжко працює, але ця робота, як інтеграл по замкнутому контуру, дорівнює нулеві.

На мій погляд, проблема не в тому, як часто ми будемо міняти цих коней. Проблема в тому, щоб ми відійшли з площини, де зосередилися політичні ігри й інтриги, перейшли в реальне середовище, яке стукається до нас за стінами Верховної Ради шахтарськими касками. А завтра цей стук буде посилено вчительськими указками і лікарськими скальпелями.

По-різному оцінюють бізнес у ВР. Але він прийшов. І подобається це комусь чи ні, з ним зобов'язані рахуватися. Нас прийшло більш як 100 чоловік. І не потрібно ототожнювати бізнес і комерцію — це дві різні речі.

У залі ВР називали суми від мільйона до півтора мільйона доларів, які начебто було сплачено бізнесменами-кандидатами в народні депутати, — це неправда, відверта брехня.

Нас слухають радіослухачі, і з мого 85-го Калуського виборчого округу в тому числі. І я хочу сказати, що під час передвиборної кампанії в рідному Рогатинському районі мене підтримали практично всі політичні сили, всі голови селянських спілок, директори підприємств усіх форм власності. В районі люди зустрічали з хлібом-сіллю. Зустрічі починалися з молитви, а закінчувалися гімном України. І знаєте, чому?

Та тому, що народ більше не вірить обіцянкам політика-професіонала. Він вірить людям, які вже щось зробили, щось змінили, чогось реально досягли. В очах людей зажевріла надія — надія на зміни в їх злиденному існуванні. І ці зміни пов'язують з приходом ділових людей до Верховної Ради України...

Ми з вами, шановні колеги, в патовій ситуації, підсиленій цейтнотом часу...

Тому я знімаю свою кандидатуру і сподіваюся, що ВР стане тим важелем, а Президент і виконавча влада тією точкою опори, які дадуть можливість зрушити з місця нашу зґвалтовану економіку і нашого зґвалтованого товаровиробника, забезпечать те, що всі ми обіцяли. А обіцяли ми зміни — зміни на краще нашому народові.

Дякую.

Виступ народного депутата України Олександра РЯБЧЕНКА *(фракція зелених)*

Шановні депутати!

Я хочу, щоб Верховна Рада працювала. Немає ніякого сенсу не обирати 30 днів Голову Верховної Ради! Треба домовитися! Я впевнений, що якщо і буде обрано Голову в умовах внутрішнього протистояння Верховної Ради, то це буде непрацездатна Верховна Рада. Кому потрібно чотири роки політичних дебатів замість необхідних законів? Подивіться навкруги — люди чекають відродження промисловості, погашення боргів у зарплаті, пенсійної реформи. Чи ви забули, хто вас обрав до парламенту?! Я не хочу, щоб моє прізвище використовували в боротьбі для досягнення мети непрацездатної Верховної Ради.

Іде брудна політична боротьба — я не братиму в ній участь. Тому я знімаю свою кандидатуру з побажанням нам усім наступного тижня обрати Голову Верховної Ради!

Закон є, підтримки нема

ЗАЯВА
групи народних депутатів України

У складі ініціативного авторського колективу з числа народних депутатів України XIII скликання нам довелося працювати над проектом закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», відстоювати його перед урядом і в парламенті, добиватися прийняття і підписання закону Президентом України із введенням в дію з 1 січня 1998 року.

Разом із нами були колеги, які нині не ввійшли до нової Верховної Ради України, — Аксененко С. І., Жулинський М. Г., Іванов В. О., Лук'яненко Л. Г., Сургай М. С., Ткаченко С. К.

Від свого імені та від імені всього ініціативного авторського колективу з великою прикрістю, тривогою і обуренням змушені сповістити широку журналістську громадськість України, інших працівників засобів масової інформації і споживачів інформаційної продукції, що закон України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» до цього часу не діє.

Основна причина полягає в тому, що, домігшися в ході проходження законопроекту багатьох регулятивних повноважень щодо запровадження норм закону (найперше, в залежності від економічних можливостей держави) і тим самим особливо піднявши вагомість підзаконних урядових актів, Кабінет міністрів України не забезпечив своєчасної розробки і схвалення таких актів. Ще й тепер строк їх прийняття навіть не проглядається. Зусилля народних депутатів України, Комітету Верховної Ради України законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації (XIII скликання) залишаються безрезультатними. На листи і неодноразові депутатські запити на адресу ряду міністрів і віце-прем'єр-міністрів, Прем'єр-міністра Пустовойтенка В. П., Президента України Кучми Л. Д. відповідей немає, якщо не брати до уваги окремі формальні, бездіяльні і некваліфіковані відписки. Уряд не реагує на відкриті листи журналістів, у тому числі ті, що опубліковані в «Урядовому кур'єрі» під рубрикою «З пошти Прем'єр-міністра», на звернення до Прем'єр-міністра України Пустовойтенка В. П. правління Спілки журналістів України.

І нині активна робота задля найскорішого прийняття актів Кабінету міністрів України підміняється метушнею щодо внесення змін у зв'язку з новим законом до деяких раніше прийнятих законодавчих актів. Зрозуміло, це теж треба зробити. Але коли в Перехідних положеннях нового закону чітко сказано, що норми інших законів застосовуються лише в тих межах, як вони відповідають нормам даного закону, завдання внесення змін набуло другорядного значення, порівняно з актуальністю прийняття підзаконних урядових актів.

Очевидно, що виконавча влада всіма силами і способами прагне не допустити фактичного введення в дію нелюбого їй закону. У зв'язку з цим нагадаємо, що в січні 1995 року законопроект був породжений саме урядом, потім, слід думати, злякавшись власного дитяти, Кабінет міністрів України (листом Кураса І. Ф.) офіційно відмовився від нього, а на час схвалення закону (вересень 1997 року) Президент України і уряд, по суті, відкрито виступили проти прийняття його.

Найбільшу протидію введенню норм закону своєю байдужістю і фактичною бездіяльністю чинять Міністерство інформації України, Міністерство праці та соціальної політики України, Міністерство фінансів України, Державний комітет зв'язку України, Головне управління державної служби при Кабінеті міністрів України.

Більше того, взяті поза контекстом норми нового, фактично не введеного в дію закону, уже використовуються рядом відомств у власних інтересах. Особливо цікаво виглядає позиція Держкомзв'язку України (Худолій Д. А.). Закон передбачає певні відшкодування за деякі майбутні збитки «Укрпошти» від застосування нових тарифних норм на передплату. З цією метою в Держбюджеті України на 1998 рік наперед виділено певні, хоч і невеликі, кошти. Держкомзв'язку від них не відмовляється, навіть заявляє: мало! Але ж жодної копійки втрат «Укрпошта» від впровадження цього закону ще не зазнала, оскільки він не діє. Відомство зв'язку, крім того, добивається незастосування норм закону протягом усього 1998 року, прагне підмінити норму тарифу: замість «не більше 40 відсотків від собівартості одного примірника передплатного видання» — «забезпечити питому вагу цієї послуги (розповсюдження преси) у розмірі 40 відсотків у передплатній вартості видання».

Треба також відзначити, що частина інших коштів, виділених під цей закон державним бюджетом України, використовується не за призначенням. За рахунок невведеного закону латаються таким чином діри державного фінансування деяких установ. Міністерство фінансів України (Матвійчук В. М.) не дає ні найменших зрозумілих аргументів щодо цього, однак протизаконного перерозподілу виділених під закон коштів не припиняє.

Інформуючи громадськість про всі подібні дії виконавчої влади проти закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» і сподіваючись на її активну підтримку, ми ще раз відкрито звертаємося до Президента України Кучми Л. Д., Прем'єр-міністра України Пустовойтенка В. П. з настійливим проханням забезпечити невідкладне фактичне введення в дію цього закону.

Зі свого боку, запевняємо журналістів, інших працівників засобів масової інформації, всі зацікавлені громадські кола, що власних зусиль, спрямованих на введення в дію закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів», не припинимо, поки не доведемо справу до кінця.

Державній підтримці ЗМІ і соціальному захисту журналістів з урахуванням особливостей їхньої праці — бути!

Сергій ГМИРЯ,
Сергій КІЯШКО,
Віктор ПОНЕДІЛКО,
народні депутати України.

Точка зору

Президент, уряд, Верховна Рада стали жертвою безсоромного обману...

Чорноморське пароплавство: анатомія розвалу

(Початок на 1-й стор.).

ВИПАДКОВО ознайомившись із змістом записки, я тоді не зрозумів причин появи такого шкідливого документа. Вважав, що автор доповідної укотре вирішив засвітити себе перед керівництвом країни, показати свою «ерудицію» в морських справах і проблемах. А раптом звернуть на нього увагу. Молодий, зростаючий. І не важливо, що в доповідній усе було перекручено й алогічно. Але сьогодні, спостерігаючи за лихами Чорноморського пароплавства, які тривають, уже можна зробити висновки, що це була не просто чергова акція вискочки, а початок продуманої кампанії.

Автор записки тоді стверджував, що в Україні «рівень управлінського персоналу морських підприємств не відповідає світовому рівню», «невисокий рівень кваліфікації командного складу суден», цілковита відсутність з боку держави розуміння необхідності економічного та адміністративного регулювання морського транспорту на відміну від усіх судноплавних країн світу» тощо. Це на той час, коли уряд України починав повертатися обличчям до проблем морської галузі, коли Кабмін у січні 1992 р. прийняв Постанову № 4 «Про створення Державної адміністрації морського транспорту України («Укрморфлоту»)», а вже в лютому 1992 р. затвердив «Положення про адміністрацію...». Розглядали в Кабміні й низку інших документів з принципових питань діяльності морфлоту, розпочато роботу над створенням Кодексу торговельного мореплавства України, українські фахівці морської галузі продовжували дивувати світову громадськість своїм професіоналізмом, авторитет морських навчальних закладів України був також добре відомий за межами країни.

У тому самому листопаді 1992 р. на адресу Президента Л. Кравчука за підписом нового начальника Чорноморського пароплавства П. Кудюкіна (призначеного на посаду незаконно, про що є рішення суду, Верховної Ради, Генпрокуратури) надсилається прохання позбавити права Державну адміністрацію морського флоту втручатися в будь-які справи ЧМП, бо останнє розв'язуватиме всі питання самостійно. Водночас «Укрморфлот» поставлено до відома про припинення надання будь-яких послуг з боку пароплавства («Укрморфлот» спочатку створювали на базі ЧМП). Виникла загроза залишитися без приміщень, телефонів, радіозв'язку, автомашин тощо. А на адресу керівництва країни направляється начебто від імені колективів усіх портів представлення з проханням розглянути взагалі законність створення «Укрморфлоту».

Водночас урядові та Президентові підсовують так званий висновок комісії міністра транспорту Клімпуша про перевірку Чорноморського пароплавства за період 1987—1992 рр.

Навіть не морським спеціалістам було ясно, що висновок Клімпуша на замовлення, надуманий і не відбиває фактів. Сама комісія Клімпуша та її висновок не спричинені справжньою необхідністю, а потрібні були лише для створення умов безконтрольного розкрадання пароплавства та його валюти. А щоб цьому не заважав ніхто, з подання Клімпуша «Укрморфлот» узагалі було ліквідовано указом Президента Л. Кравчука.

До подій у «Бласко» підключається Верховна Рада 12-го скликання. Постійні депутатські комісії — мандатна, з питань законодавства і законності, з питань розвитку базових галузей, а також працівники апарату Верховної Ради, депутати міської і обласної одеських рад, народні депутати України настійно вимагають термінового втручання у справи «Бласко» Президії Верховної Ради та особисто її голови Івана Плюща, наполягають на проведенні спеціального депутатського розслідування причин розвалу пароплавства. Безліч разів питання розглядалося на засіданні Президії, не раз у цій справі збиралися на свої засідання постійні депутатські комісії. Двічі виступають з протестами генеральні прокурори Гайсинський і Шишкін. Здавалося б, усім усе ясно. Але позиція міністра транспорту Клімпуша, активна участь у кампанії деяких політиків і чиновників дали змогу затягнути рішення щодо Чорноморського пароплавства більш як на рік. Що за цей рік зробили з ЧМП, де, які й кому відкрито було рахунки з коштів пароплавства, вже повідомлялося в «Голосі України». Гадаю, в Генпрокуратурі відомо багато нового у цій справі.

Під натиском незаперечних фактів і завдяки наполегливості депутатського корпусу сесія Верховної Ради двічі розглядала питання про «Бласко». Рішенням сесії створили відповідну комісію під головуванням депутата М. Попова. Ухвалу сесії щодо доповіді М. Попова, де було зроблено аналіз подій, що відбувалися в «Бласко», не виконано й донині, хоча минуло вже 4 роки. Ні Президентові, ні урядові правда про справи пароплавства була або не потрібна, або вони вже були не в змозі покласти край неподобствам. Шанобливо провівши з посади міністра транспорту Клімпуша, президентська команда влаштувала чехарду із заміною одного міністра транспорту іншим, одного начальника пароплавства іншим. У такій обстановці легше кінці ховати.

За 4 роки змінилося багато прем'єрів, змінився і склад Верховної Ради. Пароплавством займалися народні депутати 12-го і 13-го скликань. Змушені будуть, очевидно, зайнятися справою «Бласко» і депутати 14-го скликання. Бо хоч як стараються чергові чиновники від морфлоту відвести від істини, хоч би яку чехарду з кадрами не влаштовував уряд навколо транспорту, але десятки тисяч моряків, працівників берегових організацій морського флоту, народ України зажадають, зрештою, відповіді на запитання: «Хто допустив до цього? Хто винен у невиконанні протягом більш як 4 років справді доленосної для торговельного флоту України Постанови Верховної Ради № 3877-XII від 27 січня 1994 р.? З чиєї особистої вини Україні завдано шкоди, що обчислюється мільярдами доларів? Чому флот Чорноморського пароплавства скоротився за цей час з 340 одиниць до 30 суден (а за деякими даними — до 16 одиниць)?

Чому збитковість роботи судна зросла лише за 1997 р. у 8 разів?! На підставі яких рішень, умов, документів зовнішні борги пароплавства практично не зменшуються?

На 01.01.98 р. борги зовнішнім кредиторам становлять усе ще понад 150 млн. доларів. Адже під час проголошення незалежності України пароплавство отримало у спадок на 475,4 млн. доларів боргів за різними союзними і власними контрактами. Близько 70% усіх боргів погашено ще за 1991—1992 рр. За графіком платежів останні борги в сумі 8,2 млн. доларів мали бути погасити в 1996 р. Чому залишається такий довгий борговий хвіст у пароплавства за втрати ним понад двісті суден? Чому зростають борги у заробітній платі? Чому валютні витрати на ремонт флоту за кордоном зросли в 4 рази (300 млн. дол.) за скорочення його чисельності в одинадцять разів?! Чому уряд не розірвав низку не вигідних для України контрактів, підписаних Кудюкіним, до набуття ними чинності, попри вказівку Верховної Ради (Постанова № 3799 від 24.02.93 р.)? Чому автоматними чергами підсовують урядові численні «програми врятування» морського флоту, укладені без досконалого й принципового аналізу причин його розвалу і справжнього його стану?

Очевидно, закидавши керівництво держави такими проектами і доповідними записками, про які йшлося на початку статті, легше переконати всіх, що в Україні немає кваліфікованих морських спеціалістів, а тому треба віддати всі морські справи в руки зарубіжних спеців: вони, мовляв, нам допоможуть! При цьому не треба буде відповідати на запитання «хто?» й «чому?», всі кінці легко сховати у воду. І почалося це навіть не в листопаді 1992 р., а значно раніше...

Принциповий політик і великий патріот України Микола Михайлович Попов — голова депутатської комісії у справі «Бласко» (на превеликий жаль, невдовзі, після доповіді на сесії Верховної Ради про підсумки роботи очолюваної ним комісії, помер від сердечного наступу) — казав:

«... Президент, уряд, Верховна Рада стали жертвою безсоромного обману і жахливої інтриги у групових інтересах окремих осіб і зарубіжних комерційних структур...»

Люди, які займаються таким обманом та інтригами, все ще перебувають в ешелонах влади.

Хочеться вірити, що новий парламент посприяє приходу до влади справжніх патріотів України, не дасть викреслити Україну з числа великих морських держав.

Як то кажуть, Президент і Бог їм у поміч!

Віктор ПИЛИПЕНКО,
колишній президент «Укрморфлоту».

Одеса.

Спонсор лотереї «ГУ»

Рожищенські медичні меблі — найпопулярніші

ОДНЕ з найстаріших меблевих підприємств Волині — відкрите акціонерне товариство «Рожищенська меблева фабрика». До сьогодні збереглися вироби, виготовлені тут ще... 1934 року. Наприклад, кілька поколінь керівників Рожищенської міської влади сиділи на кріслі, що зроблене в цеху фабрики 64 роки тому. І лише в цьому році воно вперше заскрипіло, що спонукало місцеву владу його поміняти.

Така висока якість властива і сьогодні всім меблевим виробам підприємства. А виготовляють тут більше 15 найменувань побутових меблів, 5 — шкільних, 13 —медичних загального призначення.

— Ми єдине підприємство в Україні, яке виготовляє медичні меблі загального призначення, — не без гордості розповідає голова правління меблевої фабрики Олексій Тимощук. — Це стільці, кушетки, шафи, столи, тумби приліжкові... Всі медичні меблі відповідають медичним та естетичним вимогам, створюють зручні умови для хворих та лікарів. Наші медичні меблі мають санітарно-гігієнічний сертифікат і сертифікат якості. Це дало можливість збільшити ринок збуту. Ми відвантажуємо продукцію в країни близького зарубіжжя.

Олексій Ананійович розповів, що недавно великі партії медичних меблів відвантажено в Київ, Донецьк, у старовинне місто Галич для нових лікувальних установ. Велике замовлення підприємство може відвантажувати своїм транспортом, робити монтаж.

— Працюємо тільки на замовлення, — продовжує розмову Олексій Тимощук. — Потужності фабрики великі. Можемо виготовляти меблів на 2 мільйони гривень, а фактично робимо на 300 тисяч. Бажаючих купити наші меблі чимало, але з грішми сутужно. Фабрика має 28 споживачів. Шкільні меблі, як правило, йдуть тільки на потреби навчальних закладів Волині. Останнім часом збільшився попит на гнуті меблі, що в нас виготовляються з часу заснування підприємства.

До речі, місцева фабрика одна з трьох в Україні, де виготовляють гнуті меблі. Виникла потреба в палицях для інвалідів — тут же налагодили виробництво. Добра слава йде про дитячі ліжечка та колиски для немовлят, конструкція яких розроблена ще 60 років тому. І відтоді не змінюється, а попит на них зростає.

Дізнавшись, що газета «Голос України» для своїх читачів проводить лотерею, голова правління Рожищенської меблевої фабрики Олексій Тимощук запропонував для розіграшу два комплекти столів кухонних з табуретками. Хто передплатить газету —матиме шанс стати володарем цінного призу. Довідки можна одержати за телефоном у містечку Рожище Волинської області: 2-15-67 (тел./факс 2-18-41).

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Хроніка. Факти. Події

● *Вашингтон*

У відповідь на виселення — виселення

Держдепартамент США висловив рішучий протест у зв'язку зі спробами білоруських властей виселити американського посла із його резиденції в Мінську і пригрозив вжити відповідних заходів щодо Посольства Білорусі у Вашингтоні. «Ми і десяток інших країн, яким загрожує виселення, дали зрозуміти, що ця акція уряду Білорусі є порушенням Віденської конвенції про зовнішні відносини», — заявив представник держдепартаменту Джеймс Рубін на прес-конференції.

● *Белград*

Навіть футбол не можуть поділити

До парадоксу, якщо не до абсурду дійшла суперечка між владою Югославії, Сербії та Чорногорії про те, чиє телебачення транслюватиме матчі чемпіонату світу з футболу із Парижа, де один із фаворитів — команда Югославії. Белград відстоював у цій дискусії ексклюзивне право знайомити фанатичних уболівальників з перебігом світової першості по всій федерації. В кінцевому рахунку єдиної югославської телевізійної «збірної», на відміну від футбольної, так і не вийшло. Було досягнуто компромісу про те, що матчі за участі югославів будуть окремо висвітлювати телестанції кожної з республік.

● *Джакарта*

Студенти продовжують і виграють

Перемогою студентів завершилися масові протести з вимогами відставки місцевих органів влади на індонезійському острові Балі. Після цілої серії постійних мітингів і демонстрацій в Денпасарі, адміністративному центрі всесвітньо відомого індонезійського курорту, спікер законодавчих зборів острова публічно, перед багатотисячним натовпом демонстрантів, оголосив, що він сам і всі місцеві законодавці йдуть у відставку. Студенти звинувачують місцеві органи влади в корупції.

● *Тбілісі*

Партизанська війна

У селі Отобая Гальського району Абхазії на міні підірвався патрульний автомобіль місії військових спостерігачів ООН у зоні абхазького конфлікту. В результаті поранення отримали двоє співробітників місії, одна з них — що працювала перекладачем — уродженка Гальського району грузинка Манана Гурухая. А до Тбілісі тим часом з триденним робочим візитом прибув верховний комісар ОБСЄ з питань національних меншин Макс Ван дер Стул. На зустрічах з керівництвом Грузії, безперечно, обговорюватимуть можливі кроки врегулювання ситуації в Абхазії.

● *Пекін*

Заплати і спи спокійно

«Не вселяючою оптимізму» назвав китайський віце-прем'єр Лі Ланьцин ситуацію з фінансовими надходженнями до казни, незважаючи на «досить непоганий розвиток економіки нинішнього року». Лі Ланьцин зажадав, щоб місцеві податкові управління жодним чином не звільняли від податків, не скорочували і не відкладали передачу грошей до державної казни, бо «це не в їхній компетенції», і попередив, що всі, хто ухиляється, обдурює і відмовляється від сплати податків, будуть відповідним чином «каратися».

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» і зарубіжних інформагентств.

Сергій ШИЛОВ, «Голос України» (з Астани)

Що в імені твоїм...

ПОЧАТОК червня ознаменувався підготовкою всіх і вся до офіційної презентації нової столиці Казахстану. Вчора Астану відвідали високі гості. В урочистостях взяв участь і Президент України.

Отже, минув рік з того часу, як керівництво країни вирішило переїхати на нові квартири, залишивши звичну Алма-Ату. Про цей «великий переїзд» було багато сказано і ще більше написано. Але, здавалось, курйозам не буде кінця: то від п'ятдесятиградусних морозів полопалися труби й стала відвалюватися штукатурка в нових урядових будинках, то за вказівкою президента міська влада зобов'язала винищити всіх комарів, але це були лише квіточки порівняно з нагальним перейменуванням Акмоли на Астану.

Казахстанські державні ЗМІ, як за старих добрих часів, ведуть великомасштабну ідеологічну кампанію на підтримку нової назви столиці.

«Нехай вона з самого початку має звучне ім'я. Вітаю тебе, Астана!» — радіє з екрана телевізора якийсь талди-курганський підприємець. «Назва столиці Акмола подобалася не всім. І коли деякі вчені намагалися перекласти її на свій лад, було помітно, що робилося це з натяжкою», — абстрактно закидає своїм колегам вчений муж у спеціальній програмі, присвяченій перейменуванню...

Ще далі пішли відомі казахські письменники Хакім Таразі та Каліхан Іскаков. Ось їхнє коротке спільне слово в одній газеті: «Не приховуватимемо, ми були серед тих, хто в казахській пресі вже давно виступав за перейменування нової столиці. Називалося саме це ім'я — Астана. Чому? Слово Астана з усіх тюркських мов збереглося лише в казахській, до того ж у своєму первісному значенні — столиця. І це не випадково. Одному з нас пощастило побувати в місті Турфан Сіньцзян-Уйгурського автономного району. Тут виявлено давнє городище, вік якого вчені визначають у межах двох тисячоліть. Древні архіви та літописи свідчать, що тут було місто, столиця ханства, назва якої — Астана. Нині це городище взято під охорону ЮНЕСКО, пошуки тут тривають, і цілком можливо, що в нас з'являться нові підтвердження двохтисячолітньої історії казахської державності...»

Читаєш, слухаєш усі ці глибокодумні докази, і сумнівів не залишається: ну ніяк це місто інакше, ніж Астана, називатися не може! Раніше його помилково іменували Акмолою, потім Цілиноградом, потім — знову ж таки помилково — перейменували на Акмолу, і лише тепер справедливість узяла гору: столицю назвали Столицею.

Але найкумедніше в цій «історії одного міста», що спочатку було слово — спеціальний президентський указ про перейменування, а потім стали розкручувати кампанію всенародного обговорювання. До чого все це зараз? Логічніше було б проводити дискусію до перейменування. І бажано за участю «астанків» та «астановок» (так тепер жартома називають акмолинців та акмолинок). Дивись, легше вони б звикали до «астанинської» перспективи.

Однією мовою

Доки у світі народжуватимуться діти, доти потрібні вчителі. І насамперед ті, хто навчає любові до рідного слова. Українську мову мають знати всі наші співвітчизники, в якому б куточку земної кулі вони не жили, — така думка організаторів Української світової спілки професійних учителів (УССПУ). Під їхнім патронатом створюються також об'єднання молоді —гуртки плекання української мови.

Торік делегати обох організацій з'їхалися до Києва, щоб... поговорити. Нехай з різними акцентами, та однією мовою. У столиці зібралися представники 20 країн світу, аби ще раз пережити це почуття —належність до українського народу. Звісно, нині цей народ чимало потерпає. Проте мусимо пробудитися від летаргічного сну і привернути до себе увагу у світі.

Про все це можна буде поговорити на другому з'їзді гуртків плекання мови, який нині готується. Просимо професійних учителів України, Америки, Канади та інших держав світу сприяти організації таких гуртків і за потреби зв'язуватися з нами за адресою: 804 N. Woodstock Str., Pfiladelphia, Pa., 19130, U. S. A.

Зиновій КВІТ.

Філадельфія, США.

КОЛИ кандидат від найбільшої опозиційної партії Південної Кореї Кім Те Чжун переміг на президентських виборах, його прихильники і вороги не сумнівалися: країна на порозі серйозних змін.

Уперше в історії двох корейських держав офіційні спростування цих повідомлень надходили із Сеула. Мало того, нещодавно між двома країнами розпочався культурний обмін, поки що на рівні дитячих театрів.

Сеул готовий підтримати Пхеньян?

І справді, одразу по обранні Кім Те Чжун заявив, що його перемога на виборах знаменує «нову сторінку в історії країни» і що всі свої рішення він ухвалюватиме на «основі демократичних принципів та за підтримки народу». Також новий президент пообіцяв докласти максимальних зусиль, щоб вивести країну з економічної кризи. Одне слово, у перших заявах Кім Те Чжуна було все, що хотів почути від нього народ. І, мабуть, єдиною несподіванкою стали досить обережні висловлювання на адресу КНДР.

З одного боку, Кім Те Чжун пообіцяв не поспішати з розвитком міжкорейських відносин, доки не розв'яже такі важливі для країни проблеми, як подолання фінансової кризи, реформування уряду, відновлення світової довіри до південнокорейської економіки. Але водночас висловився на користь міжкорейського співробітництва (ця заява, очевидно, для багатьох стала несподіванкою). При цьому президент наголосив, що єдиний шлях до об'єднання двох частин півострова — це прямий діалог двох корейських держав. А проголошуючи свою головну мету, взагалі повторив Кім Ір Сена. Адже Кім Те Чжун вбачає її у забезпеченні миру та стабільності на Корейському півострові і об'єднанні двох країн шляхом співробітництва Пхеньяна із Сеулом.

І наступні події підтвердили рішучість президента Південної Кореї. Так, неодноразово у японській пресі з'являлися антипхеньянські повідомлення: то в КНДР проголошено надзвичайний стан і, мовляв, країна готується до війни, то черговий перебіжчик втік з КНДР до Південної Кореї. І, мабуть,

Цікаво, що Кім Те Чжун — перший президент Південної Кореї, до якого у Пхеньяні, схоже, ставляться поблажливо, принаймні, йому не доводиться вислуховувати від корейського сусіди стільки критики, як попередникам. Знайшлися навіть оптимісти, що заявили: якщо двом корейським державам і судилося об'єднатися, то це буде зроблено не в останню чергу завдяки зусиллям нинішнього президента Республіки Корея.

А остання заява Кім Те Чжуна тільки збільшує цю ймовірність. Адже напередодні свого візиту до Вашингтона президент РК закликав Сполучені Штати та країни Заходу відмовитися від санкцій щодо Північної Кореї. На його думку, це дозволить оздоровити ситуацію на Корейському півострові, де вже півстоліття панує ворожість. Мало того, Кім Те Чжун наголосив, що одна з основних цілей його поїздки — домогтися «більш гнучкої позиції» США щодо КНДР. При цьому він хотів би, щоб Вашингтон відмовився від санкцій без будь-яких попередніх умов. І якщо двом корейським державам таки вдасться помиритися й об'єднатися, то наступну фразу Кім Те Чжуна, безперечно, колись вивчатимуть за підручниками: «Я хотів би стати свідком поліпшення відносин між Японією та Північною Кореєю, між усім західним світом і Пхеньяном. Я вірю, що це приведе до змін у Північній Кореї і її відкриття решті світу».

У Білому домі на пропозицію Кім Те Чжуна реагують поки що обережно, але потяг рушив.

Катерина БОРОДІНА.
(За матеріалами зарубіжної преси).

РІВЕНЬ безробіття сягнув у Японії 4,1 відсотка — і це найвищий показник за останні більш як п'ятдесят років. Про це оголосило Адміністративно-координаційне управління країни. В умовах тривалої економічної депресії Японія вперше за всі післявоєнні роки починає по-справжньому стикатися з проблемою безробіття.

Є люди. Нема роботи

Невблаганна статистика свідчить, що нині в Японії не мають постійної роботи вже 2,9 млн. осіб, що на 25,5 відсотка вище порівняно з аналогічним періодом минулого року. Отож країна за рівнем безробіття впритул наблизилася до США, де воно в квітні становило 4,3 відсотка.

За словами представника Адміністративно-координаційного управління, нинішні дані свідчать про вкрай важку ситуацію на ринку праці, хоча весну і вважають традиційно несприятливим періодом, оскільки саме навесні випускники університетів зайняті працевлаштуванням. Однак цього разу лише небагато приватних компаній готові збільшувати штат своїх співробітників. Тому, підсумував представник управління, навряд чи варто розраховувати на швидке поліпшення ситуації.

Підтвердженням цьому стали й опубліковані дані Міністерства праці про стан справ на біржі праці. Й індекс наявності в країні вільних робочих місць становить лише 0,55 відсотка. Це означає, що на кожну сотню шукачів роботи є лише 55 пропозицій.

Протягом всіх післявоєнних десятиліть Японії вдавалося справлятися з такою характерною для решти розвинених країн соціальною проблемою, як безробіття. Ситуація стала виходити з-під контролю лише на початку 90-х років, коли лопнула так звана «економіка мильної бульбашки», для якої були характерні надзвичайно високі доходи за рахунок масових спекуляцій цінними паперами та нерухомістю. Намагаючись упоратися з депресією, що насувалася, приватні компанії почали масові звільнення.

Отож у травні 1996 року рівень безробіття в країні вперше досяг рекордного показника — 3,5 відсотка. З того часу він то трохи знижувався, то знову підвищувався. Однак з початку цього року тенденція зростання безробіття набула перманентного характеру, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Злочинців менше, ніж здається

Сенсаційні матеріали оприлюднила нещодавно перуанська газета «Комерсіо». Як з'ясувалося, майже 70 відсотків ув'язнених у цій латиноамериканській країні —звинувачувані, але не засуджені особи. Справи таких людей перебувають на розгляді в суді, який не поспішає оголошувати вироки. І більшість перуанців за гратами не мають коштів на адвокатів, які прискорили б справу.

У такий спосіб майже вісімнадцять тисяч чоловік у Перу, яких ще не можна назвати злочинцями, нині бачать «небо в клітинку».

Інформація про третій випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Акціонерний комерційний банк «Корал-Банк»

1. Характеристика емітента

Відкрите акціонерне товариство «Акціонерний комерційний банк «Корал-Банк» засновано на підставі чинного законодавства на базі товариства з обмеженою відповідальністю галузевий комерційний банк «Монтажспецбанк». Банк зареєстровано Національним банком України 4 вересня 1997 року, реєстраційний номер 19.

Засновниками банку виступили 3 юридичні та 4 фізичні особи.

Юридична адреса банку: Україна, 252040, Київ, вул. Стельмаха, 10-А.

Місцезнаходження банку: Україна, 252040, Київ, вул. Стельмаха, 10-А.

Вищим органом управління банку є загальні збори, які мають право вирішувати всі питання діяльності банку. Між загальними зборами акціонерів, органом, що контролює діяльність банку, є рада банку, яка визначає напрями його діяльності в межах повноважень, наданих загальними зборами акціонерів і статутом банку.

Керівництво поточною діяльністю здійснює правління банку, яке несе відповідальність за ефективність його роботи.

Голова ради банку — Ржавська Анастасія Миколаївна, президент ВАТ «ПГ «Корал».

Голова правління — Яківчук Олександр Євгенович, має вищу економічну освіту, загальний виробничий стаж 14 років.

Головний бухгалтер — Плахтієнко Ольга Іванівна, має незакінчену вищу економічну освіту, загальний виробничий стаж 8 років.

Кількість службовців банку — 21 чоловік.

Предметом діяльності банку є надання своїм клієнтам усього комплексу розрахунково-касових, кредитно-фінансових та інших видів послуг відповідно до статуту банку, ліцензії Національного банку України від 11.09.97 року, № 10-119/2627.

На момент прийняття рішення про випуск акцій третьої емісії зареєстрований статутний фонд становить 2 201 180 грн., який повністю сплачено.

2. Опис ділової діяльності емітента

Метою діяльності банку є сприяння розвитку економіки України, реалізації народногосподарських завдань виробничого та соціального характеру, стабілізації грошового обігу, впровадження нових, прогресивних форм банківського обслуговування.

Діяльність АКБ «Корал-Банку» здійснюється згідно зі статутом та ліцензією Національного банку України № 19-119/2627 від 11.09.97 р.

Кошти, які були залучені банком за рахунок попередніх емісій цінних паперів направлялися на кредитування підприємницької діяльності в галузі промисловості і торгівлі (близько 2,2 млн. грн.) та роботу на ринку державних цінних паперів (близько 0,1 млн. грн.).

Наукових досліджень банк не проводив.

Баланс АКБ «Корал-Банк»

гривень

АКТИВИ	на 01.01.98 р.	на 01.04.98 р.
1. Корразунок в НБУ	90916	309003
2. Кредити в інших банках	—	16000
3. Цінні папери в портфелі банку на продаж	526477	2974
4. Кредити та фінансовий лізинг, надані клієнтам	2003703	2202015
5. Дебітори	31645	23855
6. Основні засоби та капіталовкладення	72308	75874
7. Інші активи	70661	9005
Всього активи	***2795710***	***2638726***
ЗОБОВ'ЯЗАННЯ		
1. Кредити банків	115000	105000
2. Кошти до запитання юридичних осіб	210369	154748
3. Строкові депозити юридичних осіб	1510	1510
4. Кошти до запитання фізичних осіб	6985	7028
5. Строкові депозити фізичних осіб	16582	15994
6. Кредитори	43331	1919
7. Інші зобов'язання	124561	180155
Всього зобов'язань	***518338***	***361354***
КАПІТАЛ		
1. Сплачений статутний капітал банку	2201180	2201180
2. Інші фонди	76192	76192
Всього капіталу	***2277372***	***2277372***

Звіт про прибутки та збитки за станом на 01.01.98 р.

(грн.)

Доходи від основного виду діяльності —	301185
Операційні витрати —	122131
Витрати на утримання апарату банку —	35347
Інші витрати —	98794
Балансовий прибуток	44913

Довідка про фінансовий стан на 01.01.98 р.

НАЙМЕНУВАННЯ	ПОКАЗНИК	НОРМАТИВ
Платоспроможність	85,42%	не менш як 8%
Миттєва ліквідність	43,22%	не менш як 20%
Загальна ліквідність	548,36%	не менш як 100%
Співвідношення високоліквідних активів до робочих активів	3,48%	не менш як 15%
Ресурсна ліквідність	73,22%	не більш як 100%

3. Дані про емісію цінних паперів

Загальними зборами акціонерів АКБ «Корал-Банк» від 27 травня 1998 року (протокол № 9) відповідно до Закону України «Про господарські товариства» прийнято рішення про збільшення статутного фонду банку на 2 400 000 (два мільйони чотириста тисяч) гривень за рахунок емісії акцій банку третього випуску.

Збільшення статутного фонду АКБ «Корал-Банк» здійснюється шляхом випуску і реалізації простих акцій кількістю 240000 (двісті сорок тисяч) штук номінальною вартістю 10 (десять) гривень. Привілейовані акції та акції на пред'явника не випускаються. Прості акції можуть реалізуватись за ринковим курсом. У разі перевищення результатів емесії, порівняно з оголошеною сумою, загальними зборами акціонерів приймається рішення про відповідну зміну розміру статутного фонду АКБ «Корал-Банк».

Акції випускаються у бездокументарній формі у вигляді записів на рахунках у системі електронного обігу, мають серію А, номери від 220119 до 460118 на загальну суму третьої емісії 2400000 грн.

Мета випуску акцій: збільшення статутного фонду та збільшення обсягу активних операцій. Кошти, отримані від розміщення акцій АКБ «Корал-Банк», планується направити на: кредитування підприємницької діяльності, у галузі промисловості — 60% (1440000 грн.); інвестування в облігації внутрішньої державної позики — 40% (960000 грн.).

Акції АКБ «Корал-Банк» реалізуються юридичним та фізичним особам — акціонерам та неакціонерам банку, резидентам та нерезидентам за умови, що їхня частка не перевищуватиме 35% статутного фонду. Відповідно до вимог Національного банку України юридичним особам під час придбання акцій потрібно представити баланс на останню звітну дату, звіт про фінансові результати та їх використання і аудиторський висновок, а фізичним особам, що купують акції на суму більш як 1700 грн. надати документи, що підтверджують походження грошових коштів, завірені податковою адміністрацією.

Особи, які підписалися на акції, зобов'язані оплатити не менш як 30% номінальної вартості акцій протягом 20 днів після укладення угоди, але не пізніше дня закінчення терміну підписки.

На підтвердження внеску банк видає тимчасове свідоцтво.

Упродовж року після реєстрації випуску акцій та змін до статуту банку акціонер зобов'язаний сплатити повну вартість акцій.

У разі несплати протягом 3 місяців після встановленого строку платежу банк має право реалізувати ці акції іншим особам.

Акції АКБ «Корал-Банк» дають право акціонерам на одержання частини прибутку у вигляді дивідендів, на членство та часткову участь у статутному фонді банку та права на участь в управлінні ним за принципом: одна акція — один голос, а також на участь у розподілі майна при ліквідації акціонерного товариства.

Акціонери банку мають переважне право на придбання акцій наступних емісій за номінальною вартістю, на першочергове кредитування, надання різноманітних послуг.

Термін продажу акцій встановлюється з 22 червня 1998 року по 21 грудня 1998 року.

4. Порядок виплати дивідендів

Виплата дивідендів здійснюється за рахунок прибутку банку, що залишається у його розпорядженні після сплати податків та інших платежів до бюджету, створення резервного та інших фондів. Розмір дивідендів та порядок їх виплати визначають загальні збори акціонерів.

Виплата дивідендів відбувається для юридичних осіб шляхом перерахування коштів на банківський рахунок акціонера, для фізичних осіб — на вклад «до запитання».

Дивіденди нараховуються пропорційно до номінальної вартості акцій та виплачуються один раз на рік, протягом третього кварталу, за підсумками минулого фінансового року, за адресою: Київ, вул. Стельмаха, 10а.

5. Перелік та результати попередніх емісій

За період існування АКБ «Корал-Банк» здійснив дві емісії власних акцій.

Перший випуск акцій зареєстровано Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку 20.11.97 р. (реєстраційний № 914/1/97) на суму 1901180 грн., в тому числі простих іменних акцій у кількості 190118 штук на суму 1901180 грн., номіналом 10 грн. кожна.

Другий випуск акцій зареєстровано Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку 26.05.98 року (реєстраційний № 280/1/98) на суму 300000 грн. в т. ч. простих акцій у кількості 30000 шт. на суму 300000 грн. номіналом 10 грн. кожна.

6. Чинники ризику

Приймаючи рішення про придбання акцій відкритого акціонерного товариства АКБ «Корал-Банк», слід враховувати чинники ризику:

погіршення загальної економічної ситуації в Україні;

зміну у фінансово-кредитній політиці уряду України;

зміни в законодавстві, що регулюють діяльність комерційних банків.

7. Місце продажу акцій та виплати дивідендів

Придбати акції третього випуску можна за адресою: Київ-40, вул. Стельмаха, 10-а, тел.: 263-90-36, 263-32-09, 263-33-89.

Арбітражний суд Кіровоградської області (316022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушив справу № 1283/3 від 04.11.97 р. про банкрутство заготконтори Онуфріївського споживчого товариства Кіровоградської облспоживспілки.

Юридична адреса: 317020, Кіровоградська область, смт. Павлиш, вул. Котляревського, 1.

Р/рахунок 460509 в Онуфріївському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 323174, код 1784268.

Претензії кредиторів приймає арбітражний суд у місячний термін з дня опублікування оголошення за адресою: 316022, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29.

Арбітражний суд Одеської області 17.02.98 р. порушив справу № 817/2б за заявою ТОВ «СМТ Южний Лтд» про визнання банкрутом Одеського звірогосподарства, розташованого за адресою: Одеська область, Комінтернівський район, с. Александрівка; р/р 460102 у Міському відділенні АК АПБ «Україна», МФО 328146, код ЗКПО 01597187.

Кредторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника в місячний термін з дня опублікування оголошення за адресою: Одеса, пр. Шевченка, 4. Арбітражний суд Одеської області.

Арбитражный суд Херсонской области (325000, г. Херсон, ул. Горького,18) возбудил дело № 5/39-Б о признании банкротом малого коллективного предприятия «Бекас» (г. Херсон, ул.40 лет Октября,161, кв.22; р/с 468426, код ОКПО 22758810 в ХФ АК «Брокбизнесбанк).

Претензии кредиторов и возможных санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Утерянные оригиналы устава и учредительного договора ООО «Глако», зарегистрированного 29.06.93 г. за № 52-2275, считать недействительными.

Міжнародний фонд "Відродження" оголошує конкурс на заміщення посад

КООРДИНАТОРІВ ПРОГРАМ

за напрямками:

"КУЛЬТУРА"

Запрошуємо спеціаліста з досвідом роботи у програмах, які сприяють всебічній підтримці сучасної української культури, зокрема, інституційному розвитку культурно-мистецьких організацій у ринкових умовах, удосконаленню нормативно-правової бази у сфері культури та підтримують процеси інтеграції України в європейський культурний простір.

"ВИДАВНИЧА СПРАВА"

У 1998 р. Міжнародний фонд "Відродження" відкриває комплексну програму підтримки розвитку українського книговидання: видавництв, книжкового ринку, системи інформації (каталогів) та дистрибуції українських видань. Фонд запрошує спеціаліста із досвідом роботи щодо впровадження інноваційних заходів, що сприяють публікуванню перекладів наукових монографій, виданню сучасних підручників, творів українських авторів, розвитку вітчизняної школи перекладу гуманітарної літератури.

ВИМОГИ ДО КАНДИДАТіВ:

- вища освіта;
- досвід роботи у галузі грантового менеджменту і моніторінгу;
- добрі аналітичні здібності та вміння готувати аналітичні звіти
- ініціативність, комунікабельність;
- комп"ютерна грамотність;
- готовність до відряджень.
- вільне володіння українською та англійською мовами (бажаним є знання інших іноземних мов).

Зацікавлені особи мають подати до фонду автобіографію (CV), дві рекомендації та лист (до сторинки тексту) з обгрунтуванням відповідності своєї посаді українською та англійською мовами .

ЗАРОБіТНА ПЛАТНЯ БУДЕ ВИСОКОКОНКУРЕНТНОЮ.

Останній термін подання документів 1 липня 1998 р.
Заяви подавати або надсилати поштою за адресою 254053 Київ, вул. Артема, 46, Міжнародний фонд "Відродження", приймальня факс (044) 216 76 29

Спільне україно-німецьке підприємство «Едельвейс», зареєстроване Кельменецькою райдержадміністрацією 7 вересня 1993 року за № 167, ліквідується.

Претензії приймаються протягом місяця з дня публікації.

Шановні акціонери!

Правління ВАТ «Дубенський м'ясокомбінат»

повідомляє, що 31 липня 1998 року у приміщенні міськрайонного будинку культури за адресою: Дубно Рівненської області, вул. Д. Галицького, 68, проводитимуться загальні збори акціонерів.

Порядок денний

1. Звіт голови правління про підсумки фінансово-господарської діяльності за 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Вибори голови правління.
4. Внесення змін та доповнень до статуту товариства.
5. Вибори органів управління товариством.
6. Вибори спостережної ради.
7. Затвердження виконавчих документів.
8. Про незалежного реєстратора.
9. Про форму випуску цінних паперів.
10. Різне.

Початок реєстрації — 7.30.

Початок зборів — 12.00.

Шановні акціонери! Підготовка до зборів вимагає значних матеріальних затрат. Збори, які було заплановано на 17 жовтня та 8 грудня 1997 року, 4 квітня та 22 травня 1998 року, не відбулися, бо не було кворуму, а наші гроші витрачено. Тому переконливо просимо прибути на збори.

Тел. (8-03656) 4-30-26.

З повагою, правління ВАТ «Дубенський м'ясокомбінат».

Арбітражний суд Дніпропетровської області (320600, Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) порушив справу № Б2-243/97 про визнання банкрутом птахорадгоспу імені Карла Маркса, нині КП «Агроцех Мар'янське» (322461, Дніпропетровська обл., Апостоловський р-н, с. Мар'янське; р/р 000400428 в АК АПБ «Україна» Апостолового, МФО 305028, код ЗКПО 00851643).

Претензії кредиторів та заяви можливих санаторів приймає арбітражний суд протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Врожай-98

Пестицидне замкнене коло

(Початок на 1-й стор.).

Чи не найголовнішою причиною неякісних польових дивідендів сільгоспвиробники називають брак засобів захисту рослин. Обсяги їх внесення з 1990 року зменшилися втричі. Нинішнього року господарства отримали 43% пестицидів від потреби: не важко спрогнозувати — до елеваторів восени знову надходитиме 4—5 клас.

Як повідомив виконуючий обов'язки генерального директора СП «Райз-Інвест» (підприємство контролює 20% пестицидного ринку України) Ярослав Краснопольський, на складах таких агрокомпаній і дотепер перебуває 9,1 тис. тонн засобів захисту рослин. Причина, чому селяни не забезпечують себе пестицидами, досить банальна — неплатоспроможність. Тонна препаратів коштує в середньому 1000 доларів. Нині компанії, які закріпилися на цьому ринку, неохоче співпрацюють із селянами на умовах товарного кредиту — за поставлене в 1994—1997 роках агровиробник заборгував постачальникам 100 мільйонів доларів. Тому «Райз-Інвест» прагне укладати угоди лише з постійними клієнтами і за умови 30% передоплати.

Є й інша причина, чому пестицидна річка обміліла і так важко пробиває собі русло у напрямі до товаровиробника. Аграрники винні «Райз-Інвесту» 3 мільйони доларів. Спільне підприємство закордонним постачальникам — значно більше, бо господарства розраховувалися в основному сільгосппродукцією. Компанія за пестициди отримувала восени пшеницю 5 класу по 90—100 доларів за тонну. Тепер за неї можна виручити, у кращому разі, 70. У той само час ціни на зерно високих кондицій упродовж року залишалися стабільними, а попит ріс. Тому, вважає Ярослав Краснопольський, саме підприємницьким структурам, що працюють на сільськогосподарському ринку, аби мати зиск, треба сприяти, щоб селяни вирощували якісну культуру. Для цього надавати послуги в пакеті — разом із засобами захисту рослин насіння, техніку, технології.

А чому б замість того, щоб імпортувати пестициди, не виробляти власні? «Потужності, — розповів Ярослав Васильович, — робити це дають змогу. Ще десятиліття тому вітчизняні підприємства видавали на-гора 86,9 тис. тонн препаратів (у діючій речовині) на рік. Тепер — 4,6 тисячі. Але й ці крихти воюють зі шкідниками та бур'янами здебільшого не на українських полях. Секрет — у державній політиці: хімічним заводам вигідно реалізувати свою продукцію за кордон, де платять живі гроші та й на експортні партії не нараховують ПДВ. Державна ж політика й імпорт робить вигіднішим за власне виробництво: пестициди віднесено до товарів «критичного імпорту». ПДВ з них не сплачується». Ярослав Краснопольський впевнений: така ситуація триватиме недовго і треба ставити на власне виробництво.

А поки «у грі» замкнене коло: аби отримати гарний врожай, треба застосовувати сучасні технології, які передбачають використання пестицидів, а щоб їх купити, потрібно мати гарний урожай.

Іван ЛАЗНЮК.

Колектив Банкнотно-монетного двору Національного банку України глибоко сумує і висловлює щире співчуття сім'ї та близьким у зв'язку з трагічною смертю головного технолога Монетного двору —

ХИЖНЯКА Олександра Степановича.

І БЕЗ БУРЯКА «ЧОРНОМОРЕЦЬ» — НЕ ОРЕЛ...

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 28-й тур. **«Таврія» — «Динамо». 0:3.** 15 000. Ребров, 26, з пенальті, 41, 84. На 26-й хв. Єсіна («Таврія») вилучено з поля (фол останньої надії). **«Шахтар» — «Ворскла». 3:2.** 7 000. Селезньов, 5, Зубов, 32, Поцхверія, 64 — Кобзар, 35, Костюк, 80. **«Торпедо» — «Дніпро». 2:2.** 4 000. Бондаренко, 38, Сидельников, 42 (автогол) — Поклонський, 22, Коваленко, 72. **«Карпати» — «Чорноморець». 2:0.** 20 0000. Євтушок, 31, Паляниця, 67. **«Металург» М — «Нива». +:— (матч не відбувся). «Кривбас» — «Металург» Зп. 2:1.** 10 000. Платонов, 48, Гащин, 86, з пенальті — Коновальчук, 49. **«Зірка» — «Прикарпаття». 1:1.** 6 000. Мартинов, 2 — Ларін, 78. **ЦСКА — «Металург» Д. 3:2.** 3 000. Олійник, 80, Кріпак, 83, Дараселія, 90 — Покладок, 13, Зав'ялов, 63.

	В	Н	П	М	О
ДИНАМО	21	3	3	63-13	66
ШАХТАР	19	6	3	56-22	63
КАРПАТИ	15	8	5	35-20	53
Дніпро	16	3	9	45-26	51
Ворскла	15	4	9	39-41	49
Нива	12	4	12	37-35	40
Металург Д	10	7	10	26-24	37
Кривбас	8	9	11	29-31	33
ЦСКА	9	6	13	29-32	33
Металург Зп	9	6	13	35-41	33
Зірка	9	6	13	24-40	33
Чорноморець	7	8	13	28-35	29
Таврія	7	8	13	32-40	29
Металург М	7	8	13	23-46	29
ПРИКАРПАТТЯ	6	9	13	29-39	27
ТОРПЕДО	2	7	19	18-63	13

Бомбардири: Ребров («Динамо») — 20 м'ячів, Шевченко («Динамо») — 17, Паляниця («Карпати») — 17.

Слово честі, від подій, які сталися останніми днями в українському футболі, у пересічного вболівальника може голова запаморочитися. І відбуваються вони не на футбольних полях, а поза ними. Перша сенсація сталася в Полтаві, де «Ворсклу» залишив її головний тренер Віктор Пожечевський. Цей фахівець на різних посадах протягом 17 років вірою і правдою служив клубові. Скарга на втому шановним Віктором Олександровичем сприймається як жарт. Безперечно, головні причини інші. А тим часом «Ворсклу» вже очолив Олександр Довбій, який нещодавно працював у Кіровограді із «Зіркою».

Про скрутне становище «Чорноморця» вже написано багато. Але фінансові проблеми так і не вирішено. І от команда (усі «видатні» гравці) на зборах вирішує, що винний у всьому головний тренер Леонід Буряк. Той, людина горда, одразу залишив тренувальний табір і повернувся до Києва. Але і без Буряка «Чорноморець» орлом, на жаль, не став...

Спорт

І в «Ниві» Ігор Яворський ще раніше попередив, що наступного сезону з командою не працюватиме. У клубі сталася зміна керівництва, а добробут не зріс. От і не знайшлося грошей у тернопільців, щоб вирушити на календарний матч до Маріуполя. Результат — технічна поразка...

А лідер чемпіонату, мов потужний лайнер, якому не страшні шторми негараздів, упевнено наближається до мети. Його форвард — лідер змагання бомбардирів — Сергій Ребров у Сімферополі відзначився «хет-триком».

Першість країни. Перша ліга. 39-й тур. «Поліграфтехніка» — «Динамо-2». 0:3. «Кремінь» — «Десна». 2:1. «Авангард-Індустрія» — «Металург». 1:0. «Зоря» — СК «Миколаїв». 1:3. ЦСКА-2 — «Волинь». 3:0. ФК «Черкаси» — «Буковина». 0:0. «Хімік» — «Нафтовик». 1:2. «Металіст» — «Явір». 1:0. «Верховина» — «Сталь». 1:5. ФК «Львів» — «Шахтар». 2:3. **Становище лідерів.** СК «Миколаїв» — 89 очок, «Динамо-2» — 81, «Металіст» — 79.

І тут — сенсація. Анатолій Заяєв, навколо відставки якого в СК «Миколаїв» точилося чимало розмов, 5 червня знову очолив цей колектив. Так вирішив колектив на зборах. Що ж, як на мене, мудре рішення...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ВИПУСК АКЦІЙ ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА «ВЕРХНЬОХОРТИЦЬКЕ ХЛІБОПРИЙМАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО», СТВОРЕНОГО В ПРОЦЕСІ ПРИВАТИЗАЦІЇ

І. Характеристика емітента

Відкрите акціонерне товариство «Верхньохортицьке хлібоприймальне підприємство» (далі — ВАТ) створено відповідно до наказу регіонального відділення Фонду державного майна України по Запорізькій області від 23.02.1998 року № 162 шляхом перетворення орендного підприємства «Верхньохортицьке хлібоприймальне підприємство».

Місцезнаходження ВАТ: 330089, Запоріжжя, вул. Зачиняєва, 113. Тел.: 57-82-76.

Підприємство засноване у 1944 році Мінзаг УРСР як Верхньохортицьке «Заготзерно». З 1992 року переходить на оренду як підприємство «Верхньохортицьке ОХПП». ВАТ зареєстровано 26.02.1998 року. Код за ЄДРПОУ — 22121000. Предметом діяльності є: зберігання та переробка сільгосппродукції, заготівля, захист зерна та зернових продуктів від знищення і псування, виробництво борошна, оптова та роздрібна торгівля, посередницькі послуги. Спискова чисельність працюючих — 90 чол.

Голова правління — М'ясоєдов Олег Миколайович, освіта — вища, кваліфікація — вчений-агроном, загальний стаж роботи — 25 років.

Фінансові результати та характеристика обігових коштів:

	з 01.01.1998 р.	з 01.03.1998 р.
1. Обсяг реалізованих послуг, грн.	1383	238
2. Балансовий прибуток, грн.	—	—
3. Балансовий збиток, грн.	332	15
4. Дебіторська заборгованість, грн.	1539	980
5. Кредиторська заборгованість, грн.	3719	3266
6. Валюта балансу, грн.	4911	4617

ІІ. Дані про емісію акцій

Загальна сума емісії становить 918600 (дев'ятсот вісімнадцять тисяч шістсот) гривень. Випускаються прості іменні акції номінальною вартістю 25 копійок у кількості 3674400 штук однією серією з порядковими номерами від 0000001 до 3674400. Фінансові ресурси, виручені від емісії, спрямовуватимуться на приватизацію майна підприємства.

Порядок розміщення акцій згідно із планом приватизації:

1) тимчасово залишаються у державній власності — 72000 акцій на суму 18000 грн., що становить 1,96 % статутного фонду;

2) безоплатна передача акцій організації орендарів відповідно до їх внеску до статутного фонду ВАТ — 3241600 шт. на суму 810400 грн., що становить 83,22 % статутного фонду;

3) продаж акцій на пільгових умовах працівникам підприємства — 180000 шт. на суму 45000 грн., що становить 4,90 % статутного фонду, в тому числі: за приватизаційні майнові сертифікати (далі — ПМС) — 120000 шт. на суму 30000 грн., за власні кошти та компенсаційні сертифікати (далі — КС) —60000 шт. на суму 15000 гривень;

4) іншим громадянам, які мають право на пільгове придбання акцій, — 20000 шт. на суму 5000 грн., що становить 0,54 % статутного фонду, в тому числі: за ПМС—14000 шт. на суму 3500 грн.; за власні кошти та КС — 6000 шт. на суму 1500 грн;

5) розміщення акцій серед сільськогосподарських підприємств, їх працівників — 160800 шт. на суму 40200 грн., що становить 4,38 % статутного фонду, в тому числі: за ПМС —106000 шт. на суму 26500 грн.; за власні кошти та КС —54800 шт. на суму 13700 грн.

Дата початку та припинення відкритого продажу акцій:
початок — 13.05.1998 р.;
закінчення — 13.08.1998 р.

Дивіденди виплачуватимуться акціонерам пропорційно до загальної вартості акцій, що їм належать. Сплата дивідендів здійснюється щорічно до 01.04. кожного року, що слідує за звітним, шляхом перерахування на рахунок акціонерів або іншим чином за рішенням вищого органу товариства за адресою: 330089, м. Запоріжжя, вул. Зачиняєва, 113. Тел.: 57-82-76.

Раніше ВАТ цінні папери не випускало. Послугами торговців цінними паперами ВАТ не користується.

Чинники ризику, пов'язані з видом діяльності підприємства: можливі зміни законодавства про оподаткування, обмеження ринку збуту, темпи інфляції.

Попередження ризиків: підвищення якості та зниження собівартості послуг.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заступник головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 235352.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311108.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0